

L'APUNT

Fotografia, a pas de formigueta

Montse Frisach

Des que l'exconseller de Cultura Ferran Mascarell va presentar amb bombo i platerets a principis del 2015 el pla nacional de fotografia, aquest projecte d'ordenació i d'impuls de la disciplina fotogràfica a Catalunya ha avançat a pas de formigueta, en part per culpa de les dificultats pressupostàries. El pla es desplega molt a poc a poc. Ara, però, el Departament de Cultura ha

anunciat una convocatòria pública per adquirir obra per a la Col·lecció Nacional de Fotografia Històrica i Contemporània dirigida tant a fotògrafs que ja tinguin un recorregut professional i les galeries com a col·leccionistes, que poden presentar les seves propostes fins al 15 de maig. Un petit respir, un petit pas, que és més que res.

Entrevista Isidre Grau Presenta 'La ciutat dels solitaris', novel·la en què afirma que les ciutats han passat de ser espais de convivència a espais d'aïllament

“Estem vivint en una societat malalta”

Lluís Llorc
BARCELONA

Isidre Grau (Sabadell, 1945) té una trajectòria literària llarga i sòlida que ara amplia amb la novel·la *La ciutat dels solitaris* (Gragal), la que en fa catorze de la seva producció, altres gèneres a banda. Una obra en què aboca reflexions sobre l'arquitectura i l'especulació immobiliària, la societat actual vista des de la pugna entre els idealismes i els oportunistes, la perplexitat com a defensa davant del desconcert i les ciutats, que han passat de ser espais de convivència a espais d'aïllament.

L'espai físic és molt important, ens parla d'arquitectura, urbanisme, especulació, història...

Sí, per mi l'espai on transcorre cada història és la clau per construir la seva versemblança. Tot hom creix condicionat pel lloc des del qual contempla el món i des d'on crea el seu sistema de defenses. En aquest cas, ja que volia qüestionar-me el paper de les grans ciutats, vaig lligar la trama i la nissaga familiar que mostro a l'evolució d'una arquitectura que ha passat de tenir caràcter social a ser un espectacle aliat amb el turisme. Per això faig que la torre racionalista dels anys trenta sigui substituïda per un edifici d'apartaments.

Un dels protagonistes, Maurici Perera, ja ho era d'"Els amants volàtils" (2011)...

A *Els amants volàtils* vaig parlar per primera vegada d'aquest escriptor, separat, que viu sol en un edifici d'apartaments individuals a la zona Horta-Nova Hebron. A *La ciutat dels solitaris* he anat més a fons en els seus orígens, però no té gaire importància que sigui escriptor.

Isidre Grau va guanyar el premi Sant Jordi el 1985 amb 'Els colors de l'aigua', i ara presenta la seva catorzena novel·la ■ ANDREU PUIG

He donat protagonisme a l'edifici d'apartaments, el lloc adequat per reunir-hi solitaris.

Li agrada jugar amb salts de temps i nissagues familiars, oi?

Sí, m'agrada jugar amb el pas del temps, endavant i enrere, i també amb les influències familiars, ja que crec que tots som producte dels que ens han precedit i de les èpoques que ens ha tocat viure. Això no té res a veure amb cap nostàlgia de l'estil de "qualsevol temps passat era millor", sinó amb una presa de consciència del patrimoni que cadascú du a dins, els fonaments de tot el que som.

La novel·la transmet una visió desconcertada de l'actualitat...

Presento, volgutament, un pa-

norama de personatges que viuen desconcertats o bloquejats. A part d'un Maurici Perera en hores baixes i el seu nebot Pere, amnèsic després de sortir del coma d'un accident, hi ha tota una galeria de secundaris que encarnen diferents tipus de soledats. Tot és ficció, però els injecto la meua indignació per moltes contradiccions del present que em semblen aberrants.

Com ara quines?

Tracto d'explorar les responsabilitats de la meua generació en la desorientació de les següents, les que estan immerses de ple en la societat líquida descrita per Bauman.

I la contradicció entre ciutat atapeïda i soledat personal...

Tots som producte dels que ens han precedit i de les èpoques que ens ha tocat viure

Aquesta era la idea embrionària: com és que les ciutats, paradigmes del progrés, estan fomentant cada cop més l'aïllament de les persones? Cada dia

es necessiten més habitatges individuals, perquè les famílies i els grups es desarticulen. Tenim molts indicis d'estar vivint en una societat malalta.

Potser perquè som efímers...

Sí, potser és el més irrefutable que aprenem amb el pas del temps. Les velles seguretats caduquen. S'imposa la consigna de viure a fons el dia rere dia. Les relacions sentimentals neixen amb la idea de provisionalitat. Les feines han deixat de ser per a tota la vida... Aquestes realitats calen en la consciència i, anant bé, generen energia individual i de capacitat de supervivència. Anant malament, la violència de què ens informen als mitjans de comunicació gairebé cada dia... ■